

א מ נ ו ן ד ו נ ק נ ר

מציאת הריח

הרהור על עיתונות ועיתונאים בעקבות חוצאות המכרז על הערוץ השני

1 ה לקח בערך שנתיים, שאותן אנתנו נוכר מאור לא לטובת מדינת העיתונות הישראלית על כל ענפיה. המרוץ לזרז הערוץ השני חשב את כל הרוש המשותף, המביאי הורחה במנפיה התקשורתית המוגנת על ידי פני עיתוני הערב הגדולים - שאכן - תפלא ופלא, איזה משתע ענומה - זכו בשני המקומות הראשונים במכרז על הערוץ השני הם אנתנו מבוגים רברו או שניים בעיתונות ובכוח, ונגז מזוז הוא אל חמו הטעוב האיח החוק מבדתי ישראל, פחות או יותר. יואו מישוו וטעו, וכל פר לצמצו רבוני יש חזות לחח ליט לחמש את הטילים ולקשט מעשה קיצוני, אבל כך סוג העיתונות אותה מנהיג מווס יכול לרדרד את המצב להיסטריה שרכי יורחק למעשה נמחר כוח. אנתנו לו חושבים שיש הבדל מהותי בין איש חוק אחד לרעהו, אבל סוג העיתונות שהעלה את נוגי איש לחמת חמו והשררה שבה הוא נמצא בעשוי צורך להמחיר כל מי שעינו בראשו. אין לנו עניין להתעסק כאן עם נשמת אפה של הדמוקרטיה, אבל היה נורא נחמד מצד מישוו אם היה טורח לספר את היסטוריה המיתית על מסעי הליה ציס המבוערים, על ההיסטוריות והבחישות הפוליטיות, על מצבעו הערוץ המבומחם, על הביולוגיה העיקוביים ועל הדרך הארוכה והתפתלה שהפכה את נוגי מווס למלך ישראל. העיתונות לא התקשטה להסיר מעל דרכה אל מיתות הערוץ השני ול התנגרותו רחפה נסיחשו האנשים הטובים הגדירים לדמותו וכל הכלה בלה חוה. כן, כן, נבחה עתבים העיתונות, שמענו עליכם, אבל כאן הו ישראל, לא אסירקה או ארופה. פה נלמדים על החיים ועל כל צעם. או עוברח ששני עיתונים גדולים ומבוכים, ממש חוה להשתיי, תקועים עמוק עמוק בנקע הרווחו והחסירה חוה שנקרא כלווייה מסחרית. נכון גם שעתון שלישי, שרק מסקרה מיציג איכות אנגנית, לא זכה, אבל תמכר לו סיכולו היה לריות גם ההפך: "מע ריב" או "דיועות" יישארו בחוך "הארץ" ייכנס. כי בתוך עמוז אנתנו איים, ונתנו יודעים עד כמה קשה ובלתי אפשרי הו לא לתל "מיתות אריות" לדיועות" לנחל את המדינה בעיקר כאשר מקישים את עיתון מחרש. מי שנכנס או נשאר בחוך איך הקסל האיש שליט, כי אנתנו איננו מתוכננים אל אף שטח הגורב הוחיכא או המפסידים. אנתנו כותבים או אנתנו טובים הטוב וטובים העני, ולענו נרמה כי דרכה אויכ כל חתח אל כול, אפילו את הצבעה חביר המועצה אבל האכת שלא ציוני מווס לאומי כל ואת לו הטלוויזיה שיבוא עליו נשפת השנה אנתנו מכירים היטב כסוג ומקום אנתנו מכירים את תפיסת הפועלות, האישיורים שלחת ואת העניין שלחת בתיים, ובמקומם כל האיני עצורים את תנשיה במחנה הליחה איכותי.

היה. עכשיו תחשבו, ראיין, ויכות, נושא, משהו ששני הג'נטל' מנים האלה, נמרודי ומווס, לא ירצו שיהיה בו ריוני ציבורי אמיתי, לא יהיה מעכשיו, כי הם ויכולו לחמום בפנינו כמעט את כל הערוצים. נכון שלכאורה נתון היה לאוורר אותו כמלווי זה הממלכתי, אבל לא מיותר להמחין ולראת כיצד היא רר אשה ממורדים עם הענומה שמולם, לא רק מבחינת תחרות על כל הצופה, אלא גם מבחינת אויכ לב להיכנס לקריכים של נמרודי, מווס אנר קומפני, ולא לחשוש מכותב נגד אישיות במקומום זו או אחר, או כסוד רכילות מלוכלך באחד העיתונאים.

עיתונאים רחי הגיעו לערוץ השני מתוך מצוקה משוערת. הם ירעו לספר ולאיים על המחוקק, הם על פרוץ הערוץ השני הם עלולים להפסיד הנכונת נכירות מפרסום, משאבנים שמן החסם ויפנו אל עבר ערוץ הטלוויזיה האטרקטיבי. העיתונאים רחי לא הגיעו לטלוויזיה כשם ששייה לטלוויזיה איכותית: הם גם לא יישארו בה כשם אותה עשייה. נכון שאשני המקצוע הנמרצים - שכתבו את המגשרים האירואולוגיים שירפיו את לוחות המגשרים הנבוכים שהוגשו לכרטיה - ייאילו עתה לעבור בהגרדה של עצמם ולצפת תוכן בתוך שעת השידור הרבנות. אבל אנשי המעשה האמיתי, אנשי הכספים, ישיקו את מרצם בכרטיה המפסידים והפסידים קריו והכ רביקים. מי שירצה למשל לפרנס "דיועות אחרונות" ביום שיש, אפיו פרסום אטרקטיבי כל הערוץ, ורמי תבקש לתרום גם משהו לימי השידור בערוץ 2 כסבה "דיועות" שותף. הצגת הרביים אינה גריכה להיות ברטולית, היא צריכה להיות עניינית וישקטה, כמו כל הצעה של אפשר למכר לה. עכשיו, כשהם כבר ניהלו העיתונים גם בערוץ 2 את המלחמה הנואשת והצווחה בין "דיועות" ל"מעריב", ולפני שהם מחוקים את העיתונים שלהם, שכאמור עלולים להפסיד הכני טוט מפרסום, יבקשו העיתונים הראשית עד כמה הם חוקים ומרובכים בטלוויזיה. כדי למשוך פרסמים אל צדד אל עיתון "עמוד האש", מספיקה סדרה מרומית איך אין ספק כי יתמצא סדרה כזאת לכל יצדן חומרי יקיויר או מכוונת כברי סה אי חשש.

כאשר ערוץ 2 קרע עוד וגדיים ווד לרופה, היו אנשים שירשו וטובים שנתו כיצד הו העיתונות אינה מכסה כיסוי אמיתי וצמור את כל המחללים החרשה. העיתונות נכנסה לכר הרעה שסבה את ההתארגנות החרשה. העיתונות נכנסה לכר נגות וכייה נמכרו כבר לפני חורשים רבים, חורשים שבהם המרילים לא אישרו למפרנס כהנה שעסקה בתקשורת ובערוץ 2 לפני שקראו אותה. אנתנו אישית לא אוהבים ומבילים 2 קרית את הבמות שלנו. מרילים לרוב מיגינים אינסורסים פחות לקיים מכותה הציבורי לדעת. אנתנו יודעים למשל מה היה סודו ומותר לחכמי שני העיתונים הגדולים למכותב ול ערוץ השני טרם נסגרו. "דיועות אחרונות", למשל, היו הגי חיות מפורשות מה מותר לתכות, ועל מו ועל מה אסור לתכות. זה הו שמרמלטים חומי כמנת שליליות על המתחיים. זה קבישו להביין את מה הרביים את הכיוון הכללי הרחה והגושני.

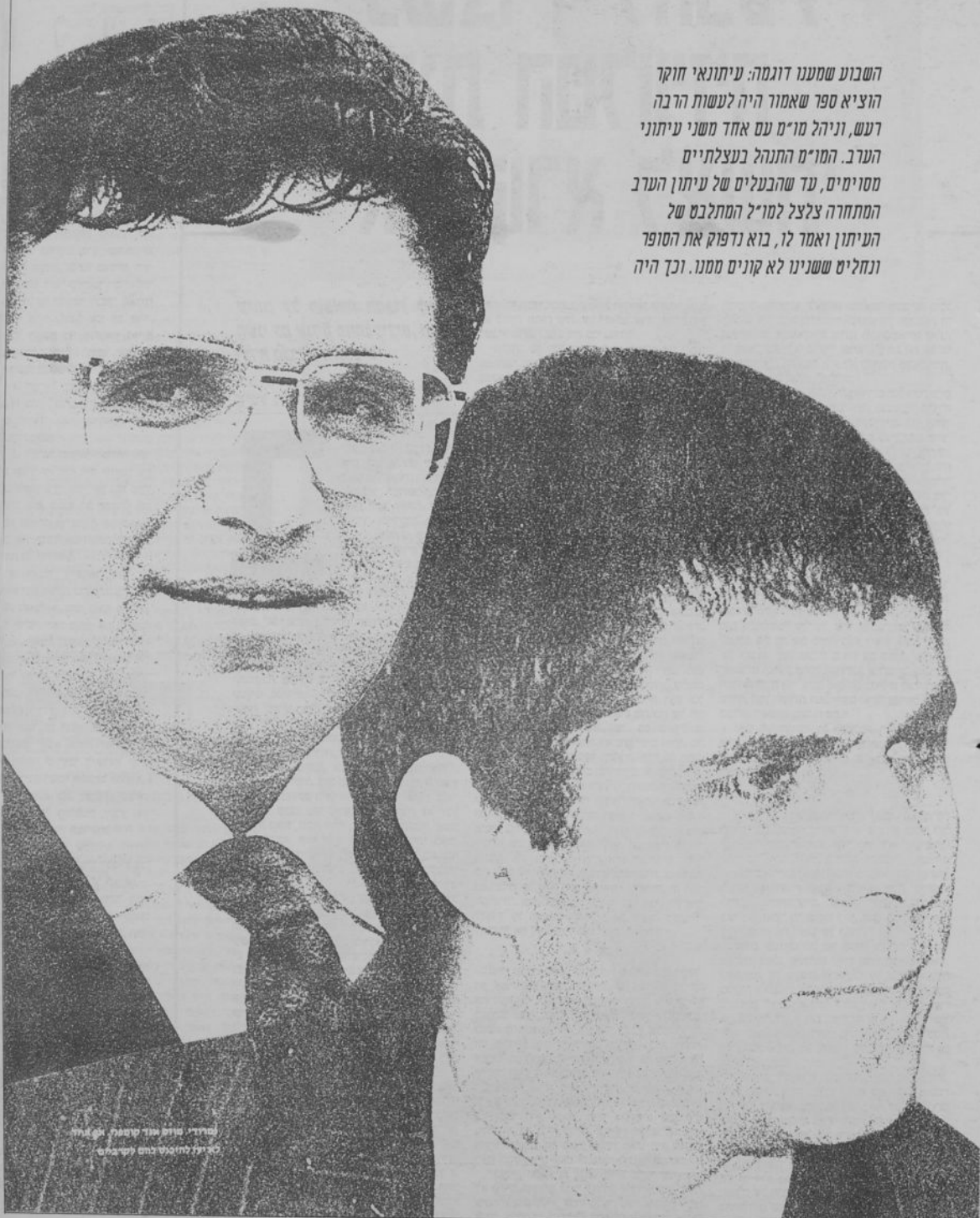
מערכות, לפחות למראית עין, ולא לתת להכרה זו או אחרת לחוסין את שמו לנייר המכתבים שלה. או קוץ את נמוס ברנז דלוגמה, והוא באמת יכול לשמש דוגמה טובה למה שעיתונות עוברת עם השנים והכרחה הקטי נה והמבוקרת. פעם, לפני המון ומו, הוא היה השוכב השנון והכסוני של "דבר", עם מרור חריש ונפלא שסיפלו בספורים לעיתונים לא התעסקו בהם עד אז ועשה לעצמו שם. הוא היה, למשל, מתנה מרי פעם במרונים של "דיועות אחרונות", נח מווס ררב וירוקסכסי, בעניינים שונים, כמו למשל הקשר בין העיתון לבין העסק הנביז מיליונים שהיה אז בבעלות "דיר עות" ושהיה לו ויכוין על הוטונו. היום ברנז וישב בבלוב חוזה של מרורו השבועי "דיועות", מקבל משרכות נפלאה ותנאים מתוקים משפתת מווס, ולא מציין במתא בעניינים שהמודי סים לא מצינינים שכתבו עליהם בעיתון שלהם. היה לו פעם שמרנפנס שלא היה מסאיר אבו עד אבו כסיפור של הערוץ השני. היום הוא מזמר בעניינים הגדולים והחשובים של המדיניות והמפלגות. ההבדל הוא בעניינים כמו עסקי המכרז לערוץ השני ורוקסיס לעיתונאים אמיצים שישפשו אותם. ענייני המדינה והמפלגות יתדרו יפה גם עם כתבים מהטורת הגדולה ולא ווקסיס לוכבים בעלי אויכ, שנראו פעם כמו סופרים והיום נראים כמו מייסמאוס כפנסית.

העברה שאנתנו תקועים עמוק בתוך המקצוע הזה שנקרא עיתונות ולא מסחריה בעינינו את המראות הקשים. אנתנו עדיין רר עניינים להבחיין, כי העיתונות נמצאת בשואו של החר ליר חחרור קשה ומבוער, כאין אף אחו שיכול או רוצה לעצור אותו. אנתנו חושבים שה עניין לגיטימי לעצור מרי פעם לב חון באיזה ביצה מסורחה נתקעו לגלגלו של האוטובוס של אנתנו נוסעים, ומאו שאנתנו בכווננו הם מעולם לא עלה כאפינו ריה בה מצחיין. רק המחשבה על כמה קשה היה למכותב באז בעתיד רברי מתאה אמיתי נגד מצב שחמירו צומדת עם מצאות כלבית חוקק ממוס מעדידה בנו צמימותו עוה. הרורו הפכורה שלנו החלו לא מרומם לא תמיד הצלחנו להחמיר אותה. זה הו שכמקצוע אחד או כסוג אחד של כתביה התרכו כך צדיקים, בעוד הם משאירים את העיתונות במרחב המיה של המוסחתיים: אף שאנתנו רואים כמה קל היה בעי שתף פעולה, לא ימאח הרוד לוי ישרו, שורות, יהפוך בעל כרחו לקוח האתקו הגרוע ביותר הערוץ עם כובע שמבל על ראשו. למרות שאין לנו בחוצת הערוץ קשה מדי עם הרמיני הזה, אנתנו לא בכוחים שהוא מתאים לנו במדינה הרבמית ומקצועית. גם אם מנבים את הריח אינסורס כלכלי ומוסיק ארים עריון עם חנוטה שהה של שאנס פעם כו הדיחה והתענוגות, שלא נחש לא כל הלאסר לגשוק כלכלית, אבל מיריש שנולדה כאן השבוע. הגריו שאנתנו פרוניאורים, אבל כיצד, למשל, יכתבו מכיירי טלוויזיה קיבירת נוקבת על הערוץ שבו יש לעיתון שבו ה כתובים אינסורס כלכלי נוהל. כיצד יכתבו אנתנו מכיירי טלוויזיה עצמם רברי שבה על מוסיק, והייה הכללית, שבה אין לאף אחד אינסורס כלכלי ומוסיק. אנתנו חוששים שלא יכמונו לא את זה ולא את זה, ונרמה לנו שאנתנו יודעים לקרוא את הכותבת על הקיר ועל המסך. מה כתוב שם כחוב סם: משוגעים רחרו נהנו.

ה טקע המבישו ביותר מבחינת כל מי שתקשורת וחפשת שחובה בעיניו היה טקע חפשת פתח הוכיכים והדי ענואם שנתנו הסכמה קרייניו, או חתמו משם, עם חברה שמומדרה כמברי. מכול יצא לו חוזהה באבהה אותה, ובקשה שאפך את המרמלטים חומי החוה הוא המוה בעינינו. אנתנו חשבנו שישוהו מסרר הגורול, מפוריז אמנם בעניינים, של אמנו אברכוניץ הייב לישמר על עצמאות

ו ר ו ן מ י נ ג

השבוע שמענו דוגמה: עיתונאי חוקר הוציא ספר שאמור היה לעשות הרבה רעש, וניהל מו"מ עם אחד משני עיתוני הערב. המו"מ התנהל בעצלתיים מסוימים, עד שהבעלים של עיתון הערב המתחרה צלצל למו"ל המתלבט של העיתון ואמר לו, בוא נדפוק את הסופר ונחליט ששנינו לא קונים ממנו. וכך היה

מחירי מוצר אחד קטנים רק 10%
כאילו לחיפול גזום קטנים